

'Verrassend,
mooi en spannend'
★★★★ HEBBAN.NL

Alice Turner

HARTELOOS

De moord op een dierenactiviste brengt het Motief team op het
spoor van een seriemoordenaar

MOTIEF 3

THRILLER

Alice Turner

HARTELOOS

thriller

VBKMedia B.V. / Utrecht
ISBN 9789032520106
© 2022 Alice Turner
Omslagontwerp Margo Togni
eBook Mat-Zet bv, Huizen

Patricia maakte zich zorgen. Ze was al geen goede slaper, maar de laatste tijd sliep ze nóg slechter. Ze keek omhoog, naar de sterrenhemel, alsof daar de oplossing voor haar probleem, of problemen eigenlijk, stond. Het staat in de sterren geschreven, was dat niet het spreekwoord? Dan mocht het wel wat feller oplichten, want ze zag niks.

‘Fiona, kom!’ riep ze naar haar hond. De halfjaar oude Deense dog hield heel even op met haar gesnuffel in het gras, hief haar kop en ging toen weer verder. Pat rilde. Tijd om weer naar huis te gaan, het was inmiddels bijna halftwee ’s nachts.

Fiona had een nieuwe graspol ontdekt. Pat kon het niet over haar hart verkrijgen de hond weer aan te lijnen en liet haar nog even. Ze hield van honden, meer nog dan van mensen, haar man en twee dochters uitgezonderd. In tegenstelling tot mensen waren honden betrouwbaar. Ze logen niet, ze roddelden niet over je, ze zeurden niet, ze waren niet achterbaks of gemeen. Natuurlijk, er waren valse honden, maar negen van de tien keer waren ze zo geworden door mensen. Fiona kwam ook bij een broedfokker vandaan. De dierenartskliniek waar Pat werkte, had een samenwerkingsverband met de Dierenbescherming. Dieren die er slecht aan toe waren, werden bij hen gebracht. Zo ook Fiona. Haar broertjes en zusjes hadden het niet gered. Pat had de pup mee naar huis genomen om haar te verzorgen, tijdelijk was het idee, tot er een adoptiegezin voor haar was gevonden, maar ze was zich aan de hond gaan hechten. Natuurlijk had Craig geprotesteerd. Het was niet de eerste keer dat Pat een wees mee naar huis nam. Katten, vogels, cavia’s, hamsters; het had allemaal een thuis bij hen gevonden, voor kortere of langere tijd.

Ze hield van haar werk als dierenartsassistent. Heel soms, wanneer ze zag hoeveel iemand van zijn of haar huisdier hield,

kreeg ze het vertrouwen in de mensheid een beetje terug. Laatst was er een vrouw met haar hond die een hernia bleek te hebben. Het beestje was al op leeftijd en opereren was niet zonder risico's, dat was het nooit, en duur, zo'n tweeduizend pond. Er bestond een kans dat de hond er niet van op zou knappen en na de operatie zou hij nog fysiotherapie nodig hebben. Toch had de vrouw besloten de hond te laten opereren. De uitzondering op de regel. De meeste mensen kwamen veel te laat bij de dierenarts. Waren ze eerder gekomen dan was het dier nog te redden geweest. Pat maakte zich daar regelmatig kwaad om, maar volgens haar baas kon ze niet bij een ander in de portemonnee kijken.

'Fiona, nu is het echt klaar, hoor.'

De hond was richting een paadje gelopen dat langs een sloot meanderde. Ze zou vast onder de modder komen te zitten. Ook dat nog. Nou ja, eigen schuld, had ze haar maar niet van de lijn moeten halen. Er zat niets anders om dan haar op te halen, uit zichzelf zou ze niet komen.

Zodra Pat dichterbij kwam, ging Fiona ervandoor, die dacht dat het een spelletje was. Pat sprak haar streng toe. Verbaasd keek Fiona haar aan en kwam toen op haar afrennen. Ze was nog niet helemaal gewend aan haar grote, onhandige poten en haar hele lijf slingerde komisch heen en weer. Pat gaf haar een brokje als beloning, dat de hond naar binnen schrokte. 'Brave meid.' Snel lijnde ze de hond weer aan. Ze was jaloers op het beest. Honden, dieren, kenden geen zorgen.

Voor de zoveelste keer zette ze de voor- en nadelen op een rijtje, al sloeg dat nergens op. Ze moest het goede doen. Ze nam een besluit. Ze zou naar de politie gaan, al zou haar leven zoals ze dat kende afgelopen zijn.

Er klonk een plons. Pat kneep haar ogen samen. Vast een eend die in het water sprong. Of een kikker. In films was dit het moment waarop een lijk werd ontdekt. Die werden altijd gevonden door mensen die hun hond uitlieten. Pat moest

lachen om zichzelf. Hier, in dit deel van Londen, gebeurde nooit wat. Het was een van de redenen waarom ze hier twintig jaar geleden – ze was toen zwanger van hun eerste kind – naartoe waren verhuisd. Het was hier net een dorp. Mensen woonden hier al lang en kenden elkaar en elkaars kinderen. Als je graag op jezelf was en van privacy hield, dan was dit niet je plek.

Pat rilde opnieuw. Tijd om naar huis te gaan, nog even proberen te slapen. Over een paar uur moest ze weer op. Craig ging altijd vroeg naar bed en sliep dan als een blok, iets waar ze jaloers op was.

Achter haar klonk een knerpend geluid. Verschrikt draaide Pat zich om. Een donkere figuur maakte zich los van een groepje bomen en stapte het pad op.

‘Wat moet je?’ blafte Pat.

De figuur gaf geen antwoord.

‘Ik heb vroeger gejudood, dus haal je maar geen gekke dingen in je hoofd. Boven de honderd kilo,’ voegde ze eraan toe.

Nog steeds zei de figuur niks. Was het een man? Ja, zo te zien wel, al was ze niet helemaal zeker. In de jaren dat ze had gejudood, had ze genoeg vrouwen met zo’n postuur gezien.

Dreigend kwam de figuur op haar aflopen. Pat zette het niet op een rennen. In plaats daarvan ging ze in de tegenaanval. Het was niet eens een rationeel besluit, meer haar instinct dat zich liet gelden. Haar killersmentaliteit nam het over. De jaren dat ze professioneel en op hoog niveau had gejudood lagen weliswaar al lang achter haar, maar ze trainde nog regelmatig. Ze was niet eens echt bang. Toen ze iets in haar nek voelde branden en al haar spieren blokkeerden, besepte ze dat ze banger had moeten zijn. Als een boomstam ging ze neer.

Terwijl ze op de grond lag, zag ze Fiona wegrennen, de riem danste als een slang achter haar aan.

Atticus rolde zich om en viel op de grond. Vloekend hees hij zichzelf overeind. Het was niet de eerste keer dat hij in zijn slaap van de bank rolde. Philippa was hier nu een paar weken en had het bed, zijn extra grote bed, ingenomen. Voor geen goud ging hij naast haar liggen.

Hij wilde zijn mobiel pakken om te kijken hoe laat het was, toen die overging. Het was Gemma, zijn leidinggevende. ‘We hebben een moord,’ zei ze en ze gaf hem een adres. ‘Ik heb broer en zus al gebeld,’ voegde ze eraan toe, waarna ze direct ophing. Met ‘broer en zus’ doelde ze op Reynou en Gabriel. Reynou was politiefotograaf en Gabriel forensisch onderzoeker. Met z’n vieren – Toby was bureaurechercheur – vormden ze een nieuw team binnen de Metropolitan Police, het Motief-team, waar Atticus als inspecteur de leiding over had. Alle moordonderzoeken in Londen werden uitgevoerd door het Specialist Crime and Operations Directorate’s Homicide Command, dat geografisch onderverdeeld was in vijf gebieden: west, centrum, oost, noord en zuid. Voor ieder gebied waren er vier Major Investigation Teams. Het Motief-team had een aparte status: het had meer vrijheden en bevoegdheid in heel Londen.

Het bleek zeven uur in de ochtend te zijn. Zo zachtjes mogelijk, hij wilde Phil niet wakker maken, liep hij naar de badkamer om wat water over zijn gezicht te gooien.

‘Wat ga je doen?’ klonk het achter hem.

‘Jezus Phil, je laat me schrikken. Hoor jij niet te slapen?’ Ze wees naar haar buik. ‘De baby drukt op mijn blaas.’

‘Ga je gang,’ zei hij. ‘Ik moet weg.’

‘Hoe laat ben je thuis?’

‘Geen idee.’

‘Bel je me?’

‘Phil...’ Hij keek haar aan. Er rolde een traan over haar

gezicht. Bruusk veegde ze die weg.

‘Sorry, ik ben zo emotioneel door die zwangerschap.’

Zonder nog iets te zeggen wurmde hij zich door de nauwe deuropening, er beducht op dat hij haar uitstekende buik niet raakte.

‘We moeten praten, Atticus,’ zei Philippa.

‘Ja, maar niet nu.’ Snel schoot hij een broek en trui aan.

Onderweg in de auto liet hij voor de zoveelste keer de toestand waar hij zich in bevond de revue passeren. Volgens Phil was het kind van hem, het gevolg van een laatste keer seks, een afscheidswip, toen hij terug was gevlogen naar Nieuw-Zeeland om de scheidingspapieren te tekenen.

Hij was kwaad op haar geworden, niet omdat ze zwanger was, dat was ook zijn verantwoordelijkheid, maar omdat ze het nu pas vertelde. Ze was inmiddels zes maanden zwanger! Wanneer was ze van plan geweest om hem over haar zwangerschap te vertellen? Haar halfslachtige excuus was dat ze bang was geweest om hem de hoogte te stellen. Wat hij niet geloofde. Phil was nooit bang geweest om haar mond open te trekken.

Het meest irritante was nog dat hij zich druk maakte om Reynou. Sinds die avond dat Phil onverwacht opdook en hun rendez-vous verstoorde, hadden ze met geen woord gesproken over wat er tussen hen was gebeurd. Als Phil die avond niet ineens op het toneel was verschenen, dan waren Reynou en hij in bed beland, zoveel was zeker.

En nog irriterender was dat hij aan dit alles dacht terwijl hij onderweg was naar een moord. Dat hoorde belangrijker te zijn dan al het andere dat hij aan zijn hoofd had.

De coördinaten die Gemma hem had gegeven, voerden hem naar het uiterste noorden van Londen. Hij draaide Chanctonbury Way in, een brede straat met grote huizen, tot hij het einde van een doodlopende weg bereikte, waar verschillende politieauto's en busjes van de forensische dienst

stonden. Een van de huizen was afgezet met lint. Een agent liet hem door. ‘Ze zijn bij de rivier, achter de huizen. Als u het tuinpad volgt en dan door de achtertuin loopt, ziet u het vanzelf,’ zei hij.

Atticus deed wat de agent had gezegd.

De achtertuin bleek een enorme lap grond te zijn, die grensde aan een langgerekte groep bomen. Een rivier was het niet bepaald, meer een beekje. Even verderop zag hij zijn collega’s staan. Reynou was foto’s aan het maken, Gabriel verzamelde bewijsmateriaal. Tot zijn grote verrassing was Gemma er ook. Qua postuur had ze veel weg van een Engelse bulldog, hij torende boven haar uit, nog meer dan de gemiddelde Engelsman. In een vorig leven was hij rugbyter geweest in Nieuw-Zeeland, het land waar hij vandaan kwam.

Het slachtoffer, dat al door de patholoog was onderzocht, lag op haar rug, naast de beek. Haar voeten, in groene laarzen gestoken, lagen in het water. Het rustgevende geluid van het kabbelende beekje en het kalme geruis van de bomen stonden in schril contrast met de reden waarom ze hier waren.

‘Het slachtoffer is Patricia Green,’ zei Gemma. ‘Ze werd vanochtend gevonden door haar dochter, Iris. Patricia’s man, Craig, zag vanochtend vroeg de hond bij de achterdeur en wist meteen dat er iets mis was. Samen met hun andere dochter, Eileen, is hij gaan zoeken. Volgens Iris lag Patricia met haar gezicht in het water. Ze heeft haar moeder omgedraaid en uit het water getrokken.’ De patholoog was daar niet al te blij mee, voegde ze eraan toe. Volgens hem was Patricia getaserd. Zijn voorlopige conclusie was dat ze door meerdere slagen op haar hoofd was gedood. Een eindje bij haar lichaam vandaan was een kei gevonden met bloed erop.

‘We hebben gewacht tot jij hier was. Zodra je klaar bent, halen ze Patricia weg.’

Kennelijk stond de vraag op zijn voorhoofd geschreven, want Gemma voegde eraan toe: ‘Patricia is een vriendin van

me. We hebben vroeger samen gejudood. Craig belde me...'
Haar stem brak.

'Het spijt me van je vriendin,' zei Atticus. Hij keek naar het lichaam. 'Ik neem het nu wel van je over.' Het leek hem geen goed idee dat ze zichzelf nog langer kwelde.

Voor het eerst sinds hij Gemma kende, zei ze niks terug. Ze knikte alleen maar, en liep toen weg. Soms vergat hij dat ze ook maar een mens was.

Atticus keek om zich heen. Licht piepte door de toppen van de bomen. De modderige grond was bezaaid met takken en bladeren. Hij liep over de vierkante, rubberen tegels die de forensische dienst had neergelegd. 'Zijn er voetafdrukken?' vroeg hij aan Gabriel.

'Kleine kans,' zei Gabriel. 'Haar man is hier geweest, haar kinderen... Het is één grote bende.'

Reynou erkende zijn aanwezigheid met een knikje. Hij knikte terug.

Patricia was een grote vrouw. Van haar gezicht was niet veel meer over. De moordenaar had dat met een voorwerp, waarschijnlijk de kei, bewerkt. Ogen, neus, mond... het was één bloederige massa. Haar moordenaar moest erg sterk zijn. Hij had medelijden met de dochter die haar moeder zo had gevonden.

'Ik ga met de nabestaanden praten,' zei hij, tegen niemand in het bijzonder.